

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobkyně: **A. S.**, st. př. Kazachstán, v ČR bytem P. 4, T. 706/18, zast. Mgr. Miroslavem Kalousem, advokátem se sídlem Praha 3, Chrudimská 6/1575, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců se sídlem Praha 4**, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2014, č. j. MV-61594-6/SO-2014

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterou bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAM“) ze dne 14. 3. 2014, č. j. OAM-3495-6/DP-2014, kterým bylo podle § 169 odst. 8 písm. d) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žádosti ve věci prodloužení doby platnosti k povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky (dále jen ČR) za účelem studia, a provostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Žalobkyně v podané žalobě namítala, že správní orgány neposoudily věc objektivně, správně a v souladu s platnými právními předpisy.

Konkrétně v *prvním žalobním bodě* tvrdila porušení ustanovení § 2, odst. 1, 2, 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“) a § 3 téhož zákona, neboť skutečnost, že se žalobkyně nemohla dostavit na pracoviště žalovaného, vyplývá z podaného odvolání a potvrzení lékařů. Správní orgány obou stupňů však neučinily žádné ověření toho, co by mělo vyvrátit tvrzení žalobkyně, ani s ní neučinily výpověď za účelem ověření důvěryhodnosti jejího podání žádosti a důvodů, pro které podala žádost opožděně. K tomu dále uvedla, že žádost o prominutí lhůty ke včasnému podání žádosti byla s největší pravděpodobností vyřazena ze spisového materiálu již na pracovišti OAM. Stanoviska žalovaného a správního orgánu 1. stupně jsou tak jenom úvahy, jak nastaly skutečnosti, které jí zabránily ve včasném podání.

Ve *druhém žalobním bodě* namítala, že se správní orgány obou stupňů s jejím tvrzením a doloženými potvrzeními o nemoci nedostatečně vypořádaly a nedostatečně se jimi zabývaly. Žalovaný tvrdí, že se žalobkyně ve dnech 14. 1. a 20. 1. 2014 dostavila k vyřizování dokumentů k žádosti. O tom, že to byla ona, kdo dokumenty vyřizovala, však neučinil žádný důkaz, žalobkyně si dokumenty nevyřizovala. V případě pochybností tvrzených údajů mohly správní orgány provést šetření za účelem ověření údajů, to však neučinily.

Žalobkyně žádala, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. K *prvnímu žalobnímu bodu*, tj. k porušení ustanovení § 2 odst. 1, 2, 3 správního řádu konstatoval, že nerozporuje, že se žalobkyně nemohla dostavit na pracoviště OAM, protože má za to, že včasnému podání žádosti zabránily důvody na vůli žalobkyně nezávislé, které ale pominuly, jak vyplývá z doloženého lékařského potvrzení. K tomu odkázal na příslušnou pasáž odůvodnění žalovaného rozhodnutí, kde zevrubně hodnotí předložené doklady a z nich vyplývající skutečnosti.

K *druhému žalobnímu bodu*, tj. k nedostatečnému vypořádání s tvrzením žalobkyně a rozporu s § 3 správního řádu žalovaný opětovně poukázal na odůvodnění svého rozhodnutí, kde se uvádí, že předmětné doklady byly žalobkyní zajištěny v době, v níž měla být podle lékařského potvrzení nemocná. Z toho je zřejmé, že žalobkyní tvrzené onemocnění by nezakládalo překážku na vůli cizinky z § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně si byla v téže době schopna zajistit uvedené doklady. Žalovaný tak popřel, že by v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že tyto doklady zařizovala žalobkyně osobně, naopak z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že žalobkyně byla schopna pořízení těchto dokladů zajistit. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně, který konstatuje „že důkazní břemeno, pokud jde o prokázání překážky na vůli nezávislé, která by skutečně bránila ve včasném podání žádosti, záleží na žadateli. Pokud tedy žadatel tvrdí, že mu v podání žádosti bránila překážka na vůli nezávislá (§ 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.), je povinen tuto skutečnost prokázat. Pokud jde o zmeškání lhůty pro podání žádosti, kterou není třeba u správního orgánu podávat osobně, tedy lze k jejímu podání zmocnit třetí

osobu, nebo žádost zaslat poštou, netvoří nemoc, která si nevyžádá hospitalizaci, obecní překážku, která by mohla cizinci bránit v časném podání žádosti“.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud neprovedl důkazy navržené žalobkyní, neboť se jedná o dokumenty, ze kterých správní orgán obou stupňů vycházely (správní spis) a na jejichž základě činily své právní závěry. Vzhledem k tomu, že mezi účastníky nebylo sporu o skutkovém stavu, považoval soud provedení těchto důkazů za nadbytečné.

S ohledem na tvrzení žalobkyně, že do spisového materiálu žalovaného dodala dokument označený jako „žádost o prominutí lhůty ke včasnému podání žádosti“ a tvrdila, že jej s největší pravděpodobností správní orgán prvního stupně ze spisu vyřadil již na svém pracovišti, vyzval soud žalobkyni prostřednictvím jejího právního zástupce (výzva ze dne 22. 5. 2017, doručená zástupci žalobkyně dne 23. 5. 2017) k jejímu předložení v řízení před soudem. Žalobkyně však na výzvu nijak nereagovala a tvrzený doklad soudu nepředložila ani ke dni vydání tohoto rozsudku.

Soud proto vyšel ze skutkového stavu, který, jak již bylo shora uvedeno, byl mezi účastníky nesporný. Z něj vyplynuly pro posouzení žalobních námitek tyto rozhodné skutečnosti:

Žalobkyně podala dne 28. 1. 2014 osobně o OAM žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (dále jen „žádost“) podle § 44a zákona o pobytu cizinců. K žádosti připojila potvrzení ze dne 27. 1. 2014 praktické lékařky MUDr. M. F., kde se uvádí „*I na základě zdravotní dokumentace potvrzujeme, že pacientka byla nemocná v době od 16. 11. 2013 do 20. 1. 2014 a nebyla schopna práce*“. Vzhledem k tomu, že žalobkyně podala žádost po zákonné lhůtě stanovené v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a skutečnosti, že důvody, které žalobkyni bránily k včasnému podání žádosti, skončily dle citovaného potvrzení 20. 1. 2014, a tedy nepodala žádost do tří pracovních dnů po jejich zániku, tj. do 23. 1. 2014, nemohl k důvodům ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přihlídnout a řízení o žádosti podle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastavil.

V odvolání ze dne 1. 4. 2014 žalobkyně uvedla, že žádost podala dne 28. 1. 2014, předložila s ní veškeré dokumenty, jakož i potvrzení o nemoci, kvůli které nemohla podat žádost včas. Dále namítla, že nebyla nemocná do 20. 1. 2014, ale do 27. 1. 2014. Žádost tak

byla podána do tří dnů po odpadnutí důvodů na vůli nezávislých. Tvrdila, že na radu pracoviště ministerstva vnitra podala žádost o prominutí zmeškání lhůty.

V průběhu odvolacího řízení oznámila převzetí zastoupení ve správním řízení Mgr. Miroslavem Kalousem dle plné moci ode dne 18. 4. 2014). Následně své odvolání dne 10. 6. 2014 doplnila o ověřenou kopii potvrzení ze dne 21. 7. 2014 lékaře nemocí ušních, nosních a krčních MUDr. I. P., v níž se uvádí „*pac. byla ve dnech 17. 1. – 24. 1. 2014 v pracovní neschopnosti*“. V průběhu odvolacího řízení zástupce žalobkyně požádal o nahlížení do spisu, bylo mu vyhověno a dne 13. 8. 2014 mu byl spis předložen k nahlédnutí.

Za tohoto skutkového stavu žalovaný potvrdil správnost posouzení správním orgánem prvního stupně, kdy ve shodě s ním dospěl k závěru, že žalobkyně byla povinna podat žádost v období od 3. 11. 2013 do 20. 1. 2014, avšak podala ji až dne 28. 1. 2014, tedy po uplynutí lhůty pro její podání. Proto vy smyslu § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců k podání žádosti již nebyla oprávněna. Podle stanoviska žalovaného žalobkyni zabránily ve včasné podání žádosti důvody na vůli nezávislé ve smyslu citovaného ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, vyšel přitom z lékařské zprávy MUDr. M. F. Žádost by však musela být podána do tří pracovních dnů po jejich zániku, tedy do 23. 1. 2014, stalo se tak však až dne 28. 1. 2014. K lékařskému potvrzení vystaveném MUDr. I. P., dne 27. 1. 2014 žalovaný uvedl, že z tohoto potvrzení pouze vyplývá, že žalobkyně v období od 17. 1. do 24. 1. 2014 byla v pracovní neschopnosti. Nijak z něj však nevyplývá, jakou povahu tvrzené onemocnění mělo, a zda bylo způsobilé založit překážku na vůli účastnice řízení nezávislou dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný k tomu poukázal na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu s tím, že žalobkyně neuvedla důvody, pro které nemohla uplatnit lékařské potvrzení MUDr. I. P. dříve, proto s ohledem na zásadu koncentrace nemohl vzít uvedené lékařské potvrzení v úvahu.

Nad rámec uvedeného žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobkyně ve dnech 14. 1. a 20. 1. 2014 obstarávala záležitosti vztahující se k zajištění podkladů k předmětné žádosti, konkrétně potvrzení o účtu a zůstatku, jež bylo vystaveno dne 20. 1. 2014 a potvrzení o studiu ze dne 14. 1. 2014. Uvedené doklady tedy byly žalobkyní zajištěny v době, v níž měla být podle lékařských potvrzení nemocná. Je tak zřejmé, že žalobkyní tvrzené onemocnění by nezakládalo překážku na vůli cizinky nezávislou dle § 44 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně si byla v téže době schopna zajistit výše uvedené doklady.

K námitce žalobkyně, že na pracovišti OAM podávala žádost o prominutí lhůty žalovaný konstatoval, že zmiňovaná žádost není součástí spisového materiálu. Z uvedených důvodů žalovaný odvolání zamítl a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil.

Soud předně uvádí, že řízení o žádosti o prodloužení platnosti k povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a zákona o pobytu cizinců je řízením návrhovým a žalobkyni stíhá břemeno důkazní, aby jako navrhovatelka prokázala skutečnosti v řízení tvrzené. Ve shodě se žalovaným soud odkazuje na judikaturu správních soudů, dle níž „*důkazní břemeno, pokud jde o prokázání překážky na vůli nezávislé, která by skutečně bránila ve včasné podání žádosti, záleží na žadateli. Pokud tedy žadatel tvrdí, že mu v podání žádosti bránila překážka na vůli nezávislá (§ 47 odst. 1 zákona č. 3,2,6/1999 Sb.), je povinen tuto skutečnost prokázat. Pokud jde o zmeškání lhůty pro podání žádosti, kterou není třeba u správního orgánu podávat osobně, tedy lze k jejímu podání zmocnit třetí osobu, nebo*

žádost zaslat poštou, netvoří nemoc, která si nevyžádá hospitalizaci, obecnou překážku, která by mohla cizinci bránit v časném podání žádosti“,

a dále

„Závažné důvody, které představují překážku, jež bránila účastníkovi řízení učinit zmeškaný úkon (§ 41 správního řádu z roku 2004), musí být objektivní povahy, přičemž závažnost těchto důvodů se posuzuje vždy podle okolností konkrétního případu. II. Nepříznivý zdravotní stav účastníka řízení lze považovat za závažný důvod, který představuje překážku, jež bránila účastníkovi řízení učinit zmeškaný úkon (§ 41 správního řádu z roku 2004), pouze tehdy, pokud mu skutečně brání učinit zmeškaný úkon.“ ((Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2015, čj. 7 Azs 13/2015 - 28).

Podstatou sporu je posouzení, zda žalobkyně ve smyslu ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *„Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.“*, prokázala, že na její straně byly důvody na její vůli nezávislé, a že jí tyto důvody skutečně bránily učinit zmeškaný úkon.

Žalobkyně v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně předložila lékařskou zprávu ze dne 27. 1. 2014 MUDr. M. F., podle které byla od 16. 11. 2013 do 20. 1. 2014 nemocná a nebyla schopná práce. V průběhu odvolacího řízení (odvolání podáno dne 1. 4. 2014 a doplněno dne 10. 6. 2014), žalobkyně předložila další lékařské potvrzení od MUDr. I. P. rovněž ze dne 27. 1. 2014, odborného lékaře, ušních a krčních, podle kterého byla v pracovní neschopnosti ve dnech 17. 1. – 24. 1. 2014. Z uvedených lékařských zpráv není patrné, o jakou povahu onemocnění se jednalo a zda bylo toto onemocnění samo o sobě způsobilé založit překážku na vůli žalobkyně nezávislou ve smyslu citovaného ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z lékařských potvrzení rovněž nevyplývá, že by byla žalobkyně hospitalizována a že by existovaly důvody, pro které nemohla zmocnit k podání žádosti jiného či ji poslat poštou. Soud k tomu zdůrazňuje, že jsou obě zprávy datovány stejným dnem, přičemž jsou od různých lékařů, kteří dospěli k odlišnému závěru o délce trvání zdravotní indispozice žalobkyně.

Věrohodnost druhé lékařské zprávy od MUDr. I. P. je přitom zásadně zpochybněna tím, že byla předložena žalobkyní až po vydání rozhodnutí správním orgánem prvního stupně. Přitom se jedná o doklad, který s ohledem na datum vystavení (shodný s datem lékařské zprávy MUDr. F. předložené žalobkyní v průběhu řízení u OAM) musela mít žalobkyně k dispozici již před vydáním prvoinstačního správního rozhodnutí. Použití tohoto důkazu k prokázání naplnění podmínek ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců až v průběhu odvolacího řízení je tak v rozporu s ust. § 82 odst. 4 správního řádu a vzhledem k tomu, že žalobkyně neuvedla pádné důvody, pro které nemohla toto lékařské potvrzení uplatnit již v řízení před správním orgánem prvního stupně, žalovaný z něj při posouzení zákonnosti rozhodnutí OAM právem nevyšel, jako k „novotě“ k této lékařské zprávě nepřihlédl a soud jeho stanovisku plně prisvědčuje.

Soud považuje za nevěrohodné i tvrzení žalobkyně o tom, že OAM „s největší pravděpodobností vyřadil“ ze spisu žádost o prominutí lhůty. Je tomu tak proto, že pokud byla tvrzená žádost žalobkyní podána, nepochybně by žalobkyně měla v držení její stejnopis opatřený podacím razítkem pracoviště OAM/MV či doklad o jejím podání na poštu. Pokud tedy žalobkyně při podání odvolání dne 1. 4. 2014 namítala, že žádost o prominutí lhůty podala, mohla při doplnění odvolání dne 10. 6. 2014 či následně poté, kdy její zástupce nahlížel do spisu dne 13. 8. 2014, tvrzenou žádost o prominutí lhůty do spisu „znovu“ doložit, posléze tak mohla učinit s podanou žalobou (uvedená žádost není v seznamu navrhovaných důkazů) a zejména k výzvě soudu ze dne 22. 5. 2017. Žalobkyně však na všechny tyto možnosti prokázání uplatnění žádosti o prominutí zmeškání lhůty rezignovala a setrvala jen na nijak blíže nedoloženém tvrzení o pochybení OAM při vedení spisu / „odstranění tohoto dokladu ze spisu, které však neprokázala.

Soud rovněž odmítá námitku žalobkyně, že měl OAM a žalovaný činit „ověření toho, co by mělo vyvrátit tvrzení žalobkyně“ a učinit s ní „výpověď“ za účelem ověření důvěryhodnosti jejího podání žádosti a důvodů, pro které podala žádost opožděně“. Soud k tomu poukazuje na ust. § 50 správního řádu, podle kterého *„podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. (2) Podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost. (3) Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. (4) Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.“* Správní orgán je vázán povinností zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 správního řádu). Podle stanoviska soudu správní orgány obou stupňů své povinnosti dostály a k vyhodnocení právní otázky, zda došlo k naplnění podmínek ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců či nikoli, ve shodě s nimi považuje zjištěný skutkový stav za dostatečný a žalobkyní (až v žalobě) požadované ověřování jí tvrzených skutečností i cestou její výpovědi při ústním jednání za nadbytečné, neboť doložené listiny jako podklad pro rozhodnutí o žádosti postačovaly. Uvedený závěr není v rozporu se shora citovanou judikaturou správních soudů, na kterou soud na tomto místě opětovně odkazuje.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně závažné důvody, pro které nemohla žádost podat včas, neprokázala, a z lékařské zprávy MUDr. M. F. nevyplývá, že jí zdravotní stav bránil podat žádost osobně, poštou či prostřednictvím třetí osoby (na základě zmocnění), postupovaly správní orgány obou stupňů v souladu se zákonem, když řízení o její žádosti podle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastavily, resp. žalovaný takový postup OAM žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil.

Za tohoto skutkového stavu soud považuje za nedůvodnou i žalobní námitku, kterou žalobkyně správním orgánům vytýká neověření, zda si dokumenty ve dnech 14. 1. a 20. 1. 2014 (potvrzení o účtu a zůstatku a potvrzení o studiu) vyřizovala osobně či nikoliv. K tomu soud uvádí, že žalovaný tuto skutečnost zmínil pouze nad rámec důvodů, které ho vedly k zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jak vyplývá i z jeho vyjádření k podané žalobě, žalovaný nezpochybňoval, že by na straně žalobkyně nebyly důvody na její vůli nezávislé, pro které nemohla žádost podat včas, ale konstatoval, že v těchto dnech byly pro žalobkyni obstarávány záležitosti vztahující se k zajištění podkladů její žádosti (aniž by tvrdil, že tak činila žalobkyně osobně), protože je zřejmé, že žalobkyně byla schopná pořízení těchto dokladů zajistit. Soud jeho úvahám plně přisvědčuje a zdůrazňuje, že zákon v ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců žadateli neukládá, aby žádost podával osobně, žalobkyně tak mohla k jejímu podání zmocnit třetí osobu nebo žádost zaslat poštou. Jestliže tak neučinila, nemůže se úspěšně bránit v soudním řízení tvrzením o nezákonném postupu správních orgánů obou stupňů, který soud neshledal.

Nad rámec uvedeného soud dodává, že považuje obranu žalobkyně za účelovou ve snaze zvrátit negativní následky její nedostatečné procesní aktivity v průběhu správního řízení, kdy neunesla důkazní břemeno a řádně a včas nepředložila k žádosti podklady, jež ust. § 44a zákona o pobytu cizinců pro vyhovění žádosti požaduje.

Soud proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s., jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. července 2017

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová